

Arrest

nr. 193 705 van 16 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 mei 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. LAPPEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 5 december 1981.

Op 14 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 26 januari 2010 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Kortrijk de beslissing tot niet inoverwegingneming van de aanvraag van 14 december 2009 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 15 november 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van broer van mevrouw K.N., die de Nederlandse nationaliteit bezit.

Op 12 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen die gezamenlijk onder de vorm van een bijlage 20 aan de verzoekende partij ter kennis worden gebracht op 16 mei 2017 en waarvan de motieven als volgt luiden:

"In uitvoering van artikel 52, 54, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.11.2016 werd ingediend door:

Naam: K.[...]

Voornaam: M.[...]

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 05. 1 2.1 981

Geboorteplaats: Z.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 15.11.2016 gezinshereniging aan met zijn zus, zijnde mevr. K.N.[...] geboren op 06.04.1979, van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 4711 ,2" van de wet van 15.12.1980: de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 41/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- bewijs aansluiting F.F.F.[...] dd. 04.12.2014 op naam van betrokkene met vermelding van het adres [...] te Rotterdam; bijhorend betalingsbewijs (waaruit niet kan opgemaakt worden wie instond voor deze betaling;

in de bijgevoegde 'inventaris met de stukken' haalt betrokkene aan dat dit adres het voormalige adres van de referentiepersoon betreft, maar er wordt geen officieel stavingsstuk omtrent een eventuele domiciliëring van de referentiepersoon en/of betrokkene op dit adres voorgelegd. Dit stuk kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene in Nederland deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon,

- bewijs aansluiting B.F.[...] dd. 01 .02.2016 op naam van betrokkene met vermelding van het adres [...] te W.[...]; bijhorend betalingsbewijs (waaruit niet kan opgemaakt worden wie instond voor deze betaling)

- schrijven NHA dd. 14.09.2016 op naam van betrokkene met vermelding van het adres van de referentiepersoon; diverse verklaring op eer vanwege met betrekking tot de samenwoning van betrokkene en de referentiepersoon in België

- ongedateerde foto's: uit deze foto's van betrokkene en de referentiepersoon blijkt niet dat betrokkene reeds van in het herkomstland deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat hij op 13.07.2016 werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon in België. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. De voorgelegde foto's doen hier geen afbreuk aan.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene hieromtrent geen documenten heeft voorgelegd. Zo heeft hij niet aangetoond zelf onvermogen te zijn, werd er onvoldoende aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt er niet dat zowel hij als de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat, en werd er geen documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voorgelegd, zodat er niet werd aangetoond dat de referentie-persoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert juli 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 45.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013). Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 4711 ,2' van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1,2' van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de zus van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België, noch is er sprake van enige medische problematiek op zijn naam."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, dat uitsluitend ten aanzien van de weigeringsbeslissing wordt ontwikkeld voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar eerste middel als volgt:

"26. De aanvraag van de verzoekende partij tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie werd door verweerster geweigerd op basis van het gegeven dat de betrokkene niet voldoet aan de vereiste voorwaarden.

27.. Verzoeker is de broer van de referentiepersoon, N.[...], die de Nederlandse nationaliteit heeft. N.[...] is een burger van de Europese Unie (stuk 8).

28.. Verzoeker is bijgevolg een familielid van een burger van de Europese Unie.

29. Ten bewijze van het feit dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, heeft verzoeker bij zijn aanvraag op 15 november 2016 de volgende documenten voorgelegd:

- een bewijs van aansluiting F.F.F.[...] dd. 04.12.2014 alsmede een bijhorend betalingsbewijs (stuk 18);
- een bewijs van aansluiting B.F.[...] dd. 01.02.2016 alsmede een bijhorend betalingsbewijs (stuk 5);
- een schrijven van NHA dd. 14.09.2016 (stuk 6);
- ongedateerde foto's (stuk 17).

30. Verweester haalt aan dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

31. Echter is er een stuk dat aantoont dat N.[...], de referentiepersoon, de betalingen heeft gedaan voor de aansluiting bij B.F.[...] (stuk 16). Dit stuk dient, in samenhang met de andere voorgelegde documenten, als afdoende bewijs te worden beschouwd dat betrokkene deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon.

32. Verder wenst verzoeker ook toe te voegen dat op basis van geactualiseerde loonfiches blijkt dat N.[...] voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen heeft (stukken 9 t.e.m. 13).

33. Verzoekers zus N.[...] is bijgevolg in de mogelijkheid om de algemene maandelijkse kosten te betalen en ook de kosten van het dagelijkse leven zowel van haarzelf als van verzoeker. Zij heeft immers een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur gesloten met haar werkgever (stuk 14). Het inkomen is voldoende om zeker een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor verzoeker te garanderen. Het risico dat een familielid ten laste van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk zal vallen is onbestaande.

34. Op basis van het voorgaande kan gesteld worden dat de referentiepersoon over afdoende bestaansmiddelen beschikt om een effectieve tenlasteneming van betrokkene te garanderen.

35. Volgens verweester heeft verzoeker echter niet afdoende aangetoond dat hij onvermogen is, heeft hij onvoldoende aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon, dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat, en werd niet aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

36..De materiële motiveringsplicht in hoofde van verweester is geschonden. Er werd niet voldoende rekening gehouden met de voorgelegde documenten noch met de financiële situatie van de referentiepersoon N. [...].

37. De materiële motiveringsplicht is tevens geschonden omwille van het volgende.

38. De voorbereidende werken inzake art. 47/1 verwijzen uitdrukkelijk naar het Arrest Rahman van het Europees Hof van Justitie 5 september 2012. In dit arrest komt het begrip "land van herkomst" ter sprake. Het arrest stelt in zijn overweging nr. 31 hierover het volgende:

“31. Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen”.

39. Dat de conclusie van de Advocaat Generaal duidelijker is voor wat betreft de familieleden die in hetzelfde gezin wonen:

“90. Hoewel het mij vanzelfsprekend lijkt dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, dient aan te tonen dat hij bij deze en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat verblijft, ben ik niettemin van mening dat een familielid „ten laste” niet van de werkingssfeer van artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 kan worden uitgesloten op grond dat hij niet in dezelfde staat heeft verbleven als de burger van de Unie die hij wenst te vergezellen of bij wie hij zich wenst te voegen. Deze opvatting berust op gronden die verband houden met de tekst en het doel van de richtlijn alsook met de rechtspraak van het Hof. De familieleden wiens binnenkomst en verblijf de lidstaten moeten vergemakkelijken, zijn volgens artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 namelijk diegenen die „in het land van herkomst” ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het primaire verblijfsrecht geniet. Uit de formulering van deze bepaling volgt niet dat de algemene bewoordingen „land van herkomst”, waarmee zowel lidstaten als derde landen worden bedoeld, alleen betrekking hebben op de lidstaat van de Unie waaruit de burger van de Unie komt, die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend. Daarenboven tonen sommige taalversies aan dat het begrip „land van herkomst” noodzakelijkerwijs betrekking heeft op de familieleden en niet op de burger van de Unie.”

40. Dat het begrip “land van herkomst” wel degelijk België kan zijn. Immers de vraag of de afhankelijkheidsrelatie reeds bestaat in land van nationaliteit of oorsprong is iets helemaal anders dan het land van herkomst zelf. Terecht stelt men dat het land van herkomst dan ook het land is waar men verblijft op het ogenblik dat men de aanvraag verblijf indient. In die stelling heeft verzoeker wel degelijk aangetoond deel uit maken van het gezin van de burger van de unie. Dat bijkomend en niet in het minstens verweerster het begrip van land van herkomst verengt door te vermelden dat het moet gaan om het land van origine begrip dat niet werd vermeld in de wet. Dat de wet uitdrukkelijk stelt dat bij ontstentenis van enig document het bewijs mag geleverd worden met elk passend middel. De geleverde attesten kunnen wel degelijk volstaan.

41. Dat de motiveringsplicht op dit punt geschonden is.

42. Verweerster gaat tevens voorbij aan de op haar rustende redelijkheidsplicht. De vraag of verzoeker ten laste is van een in België verblijvend familielid, in casu N.[...], dient in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia). Verzoeker acht het niet redelijk dat verweerster geen belang hecht aan het gezinsleven van verzoeker dat hij in België heeft opgebouwd met zijn zus N. [...] en haar kinderen. Het is tevens kennelijk onredelijk van verweerster om niet voldoende belang te hechten aan het gegeven dat betrokkene op 13 juli 2016 gedomicilieerd was op het adres van de referentiepersoon en aan de andere voorgelegde documenten.

43. Het nalaten om de verkregen informatie goed te bestuderen leidt tot een schending van de zorgvuldigheidsplicht in hoofde van verweerster.

44. In samenhang met het redelijkheidsbeginsel kan worden gezegd dat verweerster niet gehandeld heeft als een zorgvuldige, voorzichtige en redelijk handelende administratie.

45. Aangezien het voorgaande op zich al tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt, is er geen noodzaak tot verdere uiteenzetting.”

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De weigeringsbeslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit. Ook de feitelijke overwegingen zijn te vinden in de eerste bestreden beslissing. Zo wordt vooreerst een overzicht

gegeven van de door de verzoekende partij neergelegde stukken. Uit het geheel van deze voorgelegde documenten blijkt volgens de gemachtigde van de staatssecretaris niet dat de verzoekende partij voorafgaande aan de huidige aanvraag, en reeds in het land van herkomst, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Er wordt tevens gemotiveerd dat de verzoekende partij geen stukken heeft neergelegd inzake de voorwaarde van 'ten laste' te zijn. Ook wordt uiteengezet dat het gegeven dat de verzoekende partij heden gedomicilieerd is op het adres van haar zus op zich niet aantoonst dat de verzoekende partij heden ten laste van haar zus is, of dit in het verleden in het land van herkomst is geweest. De voorgelegde foto's doen geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de weigeringsbeslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.2.1. De verzoekende partij voert verder de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)"

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"(...)

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

(...)"

In de eerste bestreden beslissing wordt in een eerste motief geoordeeld dat de verzoekende partij tevens niet aantoonst dat zij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. In een tweede motief wordt geoordeeld dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst.

De bewijslast inzake het *“deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”* rust bij de aanvrager van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (cf. artikel 47/3, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet). Hij dient daartoe alle elementen aan te brengen die zijn aanspraken kunnen rechtvaardigen derwijze dat het bestuur op afdoende wijze geïnformeerd is om met volledige kennis van zaken zijn beslissing daaromtrent te nemen.

De Raad wijst er met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet op dat – hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”* vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet niet geheel samenvallen – dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a), van de Burgerschapsrichtlijn (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

*“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:
a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”*

De doelstelling van artikel 3, tweede lid, van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

De wettelijke bepaling ter zake bepaalt niet onder welke voorwaarden een ander familielid kan worden beschouwd als zijnde ‘ten laste’ van de referentiepersoon die hij vervoegt. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling ter zake is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren tevens dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad slechts een marginale wettigheidstoetsing uit.

Wat betreft de interpretatie van het begrip *“ten laste”*, kan naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (punt 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip *“ten laste”* werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, *Flora May Reyes t. Zweden*, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest *Jia*:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant

bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten *Jia* en *Reyes* blijkt dat de hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

Uit het arrest *Jia* blijkt – hetgeen werd bevestigd in het arrest *Reyes* voor wat betreft descendenten van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Minstens kan uit het voorgaande afgeleid worden dat het "gastland" en het "land van herkomst" alleszins verschillend moeten zijn. Deze interpretatie werd door de gemachtigde van de staatssecretaris gevolgd.

Het land van herkomst is dus het land waar de derdelander verbleef toen hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen. Het hoeft niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar het moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend zich bevindt.

Gelet op het voorgaande is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in hoofddorde vereist dat een situatie van afhankelijkheid wordt aangetoond in een ander land dan het gastland, *in casu* België, om te vermijden dat een situatie van afhankelijkheid wordt gecreëerd. België kan dan ook niet – zoals de verzoekende partij voorhoudt in haar verzoekschrift – beschouwd worden als 'land van herkomst'.

De Raad acht het niet onjuist, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met de artikelen 47/1 en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet van de gemachtigde van de staatssecretaris om, in het licht van wat het Hof van Justitie heeft gesteld in het voormelde arrest *Rahman*, *in casu* van verzoekende partij te vereisen – en dit conform artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet – dat zij aantoonst reeds van voor haar aankomst in België ten laste te zijn van haar zus, de referentiepersoon, of dat zij aantoonst reeds van voor haar aankomst in België deel uit te maken van haar gezin.

De verzoekende partij betwist verder niet dat zij volgende stukken heeft neergelegd bij haar aanvraag van 15 november 2016:

- Bewijs van aansluiting bij F.F.F. van 4 december 2014 (met betalingsbewijs);
- Bewijs van aansluiting B.F. van 1 februari 2016 (met betalingsbewijs);
- Schrijven van NHA van 14 september 2016;
- Ongedateerde foto's;
- Verklaring tandarts;
- Verklaring leerkrachten van de minderjarige kinderen van de referentiepersoon;
- Verklaring verhuurster van het appartement;
- Verklaring mevrouw A.O.;
- Verklaring mevrouw S.G.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat er een stuk bestaat – dat tevens wordt bijgevoegd aan het verzoekschrift – waaruit moet blijken dat de zus van de verzoekende partij, *in casu* de referentiepersoon, werkelijk betaald heeft voor de aansluiting van B.F. Zij stelt dat dit bewijst dat de verzoekende partij deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Vooreerst wijst de Raad erop dat dit stuk niet voorlag voor het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing en dat de gemachtigde van de staatssecretaris hierover dus niet heeft kunnen oordelen. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening houdt met elementen en stukken waarvan hij niet in kennis werd gesteld. Daarenboven stelt de Raad vast dat uit het bedoelde stuk niet kan opgemaakt worden dat de referentiepersoon instaat voor de betaling van het fitnessabonnement van de verzoekende partij. Met dit betoog weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing niet.

Waar de verzoekende partij nog wijst op de geactualiseerde loonfiches en de arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur van haar zus, om aan te tonen dat de referentiepersoon beschikt over voldoende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, dient erop gewezen te worden dat ook deze stukken niet voor het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing werden overgemaakt aan de verwerende partij

en dat sommige van deze stukken zelfs dateren van na het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing. De Raad wijst erop dat hij geen rekening kan houden met de documenten die slechts naderhand in het verzoekschrift worden neergelegd. De Raad dient de regelmatigheid van een bestuurshandeling te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (R.v.St., nr. 2.982 van 2 juli 2008).

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden doordat er onvoldoende rekening werd gehouden met de voorgelegde documenten en met de financiële situatie van de referentiepersoon.

Voor het overige betwist de verzoekende partij niet dat zij onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn en te zijn geweest in het land van herkomst van de referentiepersoon. Zo betwist zij tevens niet dat zij niet heeft aangetoond dat zij onvermogen is.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat er onvoldoende belang wordt gehecht aan het gezinsleven van de verzoekende partij met haar zus en de kinderen van haar zus en tevens aan de domiciliëring van de verzoekende partij op het adres van haar zus. De Raad wijst erop dat uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij reeds in het land van herkomst financieel afhankelijk was van haar zus of dat reeds een deel uitmaakte van haar gezin. Het voorgehouden gezinsleven is dus wel degelijk onderzocht geweest. Bovendien wordt in de eerste bestreden beslissing duidelijk het volgende gemotiveerd inzake de domiciliëring van de verzoekende partij: *“Het gegeven dat betrokkene sedert juli 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 45.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.”* De verzoekende partij kan niet dienstig stellen dat er geen rekening met haar domiciliëring is gehouden.

Gelet op het voorgaande is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris besluit dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij reeds in het land van herkomst financieel afhankelijk was van haar zus of reeds een deel uitmaakte van haar gezin. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* de artikelen 47/1 en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is dan ook ongegrond.

2.1.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

2.1.2.3. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het eerste middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de eerste bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is derhalve ongegrond.

2.2. In een tweede middel, dat uitsluitend ten aanzien van het bevel om het grondgebied wordt ontwikkeld, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot

Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de formele motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar tweede middel als volgt:

“42. Door de bevoegde overheid werd een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, §1, 2° Vreemdelingenwet.

43. Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

44. Verzoeker wijst op het feit dat zijn zus, N.[...], op het Belgische grondgebied aanwezig is. Zij beschikt over een legaal verblijf in België. Verzoeker woonde reeds in Marokko bij zijn zus N.[...], ook was dit het geval in Nederland en nu ook in België (stuk 3). Verzoeker heeft bijgevolg zijn gezinsleven verder opgebouwd in België samen met zijn zus en haar kinderen.

45. De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten doet een risico ontstaan van schending van het respect voor het voormelde opgebouwde gezinsleven van verzoeker. Door zich op artikel 8 EVRM te beroepen hoopt verzoeker zich te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Immers, verzoeker beroept zich op een gezinsleven met zijn zus en haar kinderen in de zin van het EVRM.

46. Hoewel artikel 8 van het EVRM geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez-Noorwegen, §§ 68-69).

47. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 EVRM te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

48. In casu heeft verweerster geen billijke afweging gemaakt tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van verzoeker anderzijds. Verweerster heeft geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker nog nooit eerder in aanraking kwam met het gerechtelijk apparaat. Tevens heeft verweerster geen rekening gehouden met het gezinsleven van verzoekende partij dat hij in België met zijn zus en haar kinderen heeft opgebouwd. Bovendien woont verzoeker ongeveer twee jaar in België en is zijn integratieproces in België in een vergevorderd stadium. Hij heeft deelgenomen aan een cursus maatschappelijke oriëntatie in het kader van het Vlaams inburgeringsbeleid in het werkjaar 2016-2017 waarvoor hij geslaagd was (stuk 15) en heeft hij een opleiding gevolgd om de Nederlandse taal te kunnen spreken (stuk 6). Ook heeft hij een vriendenkring en zakelijke contacten opgebouwd. Hij is bereid om zich verder te integreren in België door het verder ontwikkelen van de Nederlandse taal en het actief zoeken naar werk. De beslissing tot weigering van verblijf met bevel tot het verlaten van het grondgebied laat betrokkene echter niet toe om in België te beginnen werken.

49. *Hoewel artikel 8 EVRM zelf geen motiveringsplicht bevat, is verweerster op basis van artikel 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen verplicht om het bevel om het grondgebied te verlaten uitdrukkelijk te motiveren. Tevens is de minister of zijn gemachtigde overeenkomstig artikel 74/13 Vreemdelingenwet gehouden om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het gezins- en familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land.*

50. *Verweerster heeft de belangenafweging niet afdoende doorgevoerd, rekening houdend met het specifieke geval van verzoeker, in het bijzonder het bevel om het grondgebied te verlaten. Tevens heeft verweerster nagelaten om het bevel tot het verlaten van het grondgebied uitdrukkelijk te motiveren.*

51. *Een schending van de artikelen 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen alsmede artikel 74/13 Vreemdelingenwet in samenhang met artikel 8 EVRM kan niet anders dan aannemelijk worden aanvaard.*

52. *Gelet op het voorgaande, zijn de middelen bijgevolg ernstig en gegrond."*

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het bestreden bevel geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Er wordt gemotiveerd dat het legaal verblijf van de verzoekende partij in België verstreken is. Hierbij wordt in de bestreden beslissing rekening gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat de referentiepersoon niet tot het originele kerngezin van de verzoekende partij behoort. De afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van de referentiepersoon wordt betwist. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert dat de verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Uit het dossier blijkt niet dat de verzoekende partij daartoe niet in staat zou zijn. De gemachtigde van de staatssecretaris wijst er ook op dat het huidige bevel om het grondgebied te verlaten geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Tevens wordt er gesteld dat de verzoekende partij geen minderjarige kinderen heeft in België en dat er geen sprake is van een medische problematiek.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is derhalve ongegrond.

2.2.2.1. Waar de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Dit vergt *in casu* een onderzoek van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij betoogt immers dat niet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.*"

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de

gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en tevens in artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft blijkens zijn bewoordingen enkel betrekking op een verwijderingsmaatregel, *in casu* dus de tweede bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat in de tweede bestreden beslissing rekening is gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: *“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de zus van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België, noch is er sprake van enige medische problematiek op zijn naam”*.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. In zoverre rekening moet worden gehouden met het gezinsleven, vormt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een weerspiegeling van artikel 8 van het EVRM. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven, waarmee volgens de beide normen rekening zou moeten worden gehouden, op een verschillende manier zou moeten worden ingevuld.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

- “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 84).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing(en).

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat “*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*” (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden, die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie worden aangetoond tussen de verzoekende partij en haar zus.

In het bestreden bevel wordt uitdrukkelijk gemotiveerd dat: “*De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist*”. De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift op een gezinsleven met haar zus en de kinderen van haar zus en stelt dat er geen billijke afweging is gemaakt. Met dit betoog gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat het voorgehouden gezinsleven niet wordt aanvaard door de gemachtigde van de staatssecretaris. Met haar overige kritiek betwist de verzoekende partij de motieven van het bestreden bevel niet en toont zij niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk of onzorgvuldig tot zijn vaststelling is gekomen dat er *in casu* geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven. De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de verwerende partij rekening had moeten houden met het feit dat zij nog nooit in aanraking is gekomen met het gerechtelijk apparaat.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM met betrekking tot haar privéleven aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen. De elementen die de verzoekende partij opsomt in het kader van haar privéleven, namelijk dat ze reeds een tijd in België verblijft, is geïntegreerd en de Nederlandse taal leert, vormen niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat - gelet ook op onder meer het arrest van het EHRM van 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk*, JV 2008/191 - op grond daarvan uit het recht op respect voor haar privéleven de positieve verplichting voortvloeit haar hier te lande verblijf toe te staan. Bovendien blijkt uit het administratief dossier ook niet dat de verzoekende partij deze elementen op concrete wijze aan de verwerende partij ter kennis heeft gebracht voor het nemen van de tweede bestreden beslissing. De verzoekende partij maakt met haar uiterst summier betoog geenszins aannemelijk dat het bestaan van haar privéleven in België *in casu* dermate zwaarwegend is dat hieruit het bestaan van een positieve verplichting kan worden afgeleid voor de Belgische staat om de toepassing van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen ten voordele van haar privéleven. De verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Voor het overige geeft de verzoekende partij geen enkele indicatie omtrent “*het hoger belang van het kind*” en “*de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land*” die ten onrechte niet zou zijn betrokken bij de totstandkoming van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en die, als dat wel het geval zou zijn geweest, desgevallend tot een andere beslissing had kunnen leiden in die zin dat geen verwijderingsmaatregel zou zijn afgeleverd.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verder betwist de verzoekende partij niet dat haar legaal verblijf is verstreken. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de tweede bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 8 van het EVRM of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aannemelijk gemaakt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS